

“Yepyeni şeirlər” dən...

Əziz oxucular, bu günlərdə tanınmış yazıçı, şair, jurnalist Rasim Qaracanın “Yepyeni şeirlər” adlı yeni kitabı işıq üzü görüb.

Sözügedən kitabda müəllifin son iki ildə qələmə aldığı şeirləri toplanıb.

80 səhifəlik şeirlər toplusundakı illüstrasiyalar Rasim Qaracaya məxsusdur.

Həmin kitabdan bir neçə ədəbi nümunəni sizlərə təqdim edirik.

Nə

Onlardan cəmi bir ovuc toplaya bildim,
bir ömür boyunca yalnız bu qədərini bacardım.

... bir neçəsini yolda itirdim,
bəziləri yağışda islandı,
çoğunu don vurdu,
son mənzilə cəmi ikisi qaldı.

İşıldaş kimi yadılar
amma nə işıq idilər
nə də quş...

Ölümsüz

Tanrı öz yazdıqlarından başqa heç nə oxumur...
Amma əgər əsl tanrı olsa idi
bizim də şeirlərimizə göz atardı,
istəse ən yaxşı misraları köçürərdi dəftərinə.

Lakin, tapdığımız mənalar hamısı boşadır...
Onun özü gecə-gündüz mənə axtarındadır,
böcəkləri cütləşdirir, daha nələr...

Eh... Bir ölümsüz haradan anlasın, axı
bizim yaşamaq arzumuzu,
ayrılıq əzabımızı.

Ona çatmaz bizim qoşmalarımız, vəhylərimiz,
çünki özünün də xəyalı göylərdədir,
gecə-gündüz mənə ovundadır,
ulduzları axıdır...

Sən

Sənin ölüm xəbərini
dünyada heç ölüm yoxmuş kimi yayıldı bir anda —
adi bir insan idin, amma
hər kəsi yandırır-yaxdı bu ölüm.

Nə üçün sualı dolaşır başımda —
məncə cavabı, sən bu dünyada
heç ölüm yoxmuş kimi yaşamanda...

Bir günlük əbədiyyət

Bu gün qar yağdı —
artıq ümitsiz deyiləm,
mənəm də həyətdə bir izim var...

Hələ

Yağışın səsinə qulaq asıram,
damlalar döyəcəyir yarpaqları,

böyük damlalar kiçik damlalara bölünür,
kiçiklər daha kiçiklərə
sonunda hər şey su olacaq...

Necə edək ki yağış su olmasın,
damlalar öz bütövlüyünü saxlasın?

Ancaq nə edəsən ki həyat elə budur,
yəni, həyat dediyin elə sudur —
axacaq, bulanacaq
sonunda bir qurbağa gölüne çevriləcək.

Qurbağalarla işim yox,
onların haqq səsinə sayqım var,
amma biz damlalara qayıdaq —
onlar hələ yerə çatmayıb,
bütövdür,
göyə aid olduqları bəllidir,
hara dəysələr tak deyə bir səs çıxarırlar,
barışmaq və birləşmək haqqında düşün-
mürlər
çünki hər biri bir dünyadır,
özündə şeydir...

Yağışın səsinə qulaq asıram

əslində damlaların —
bilirəm damlalar sevməz onları, “yağış” ad-
landırılmamızı
əslində bizdən soruşmazlar —
yerlə göy arasındakı bu hal nədirsə odur,
damlaların rəqsi deyək bəlkə — amma bu
da deyil,
sonlu olana baxıb sonsuzluğu dərk etmək
kimi bir şey...

Bir anlıq, ad qoymadan yaşamaq bu mən-
zərəni,
sadəcə seyr etmək, əvvəlini və sonunu dü-
şünmədən.

Yaşamağı boş ver,
biz damlalara qayıdaq,
onlar hələ yerə çatmayıb...

Savaş

Keçmişlə savaş içindəyik biz...
Udur o, dostları və yadları öz qaranlığında.
Gerçək bir qatillə üz-üzəyik...
Nə qədər sürəcək bizim bu acizliyimiz,
nə qədər üzəcək zalım öz harınlığında?

Seyrəli sıramız onun üzündən hər çırpınışda,
dibsiz burulğanında yox olar arzularımız.
Ən güclü silahımızdır bu savaşda
bizim yeni mahnılarımız...

Keçmişə üsyandır bu qələm, bu firça...
Ürəyinə oxdur onun yazılan hər söz —
Böyük qaranlığın qarşısında dayanıb məğrurca
üsyankar balaca toz...

Əslində

Yağış yağır...
Əslində mənə bir damcı yetərli idi.

Rasim Qaraca